

Arrest

nr. 100 992 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 juni 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 8 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Zij legt een medisch getuigschrift voor betreffende medische problemen van haarzelf alsmede een getuigschrift betreffende de medische problemen van haar kind G. R.

Op 20 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk. Over het medisch getuigschrift van het kind wordt geen beslissing genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Reden(en)

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Betrokkene legt in de aanvraag dd. 8.3.2012 en 21.03.2012 een document voor op naam van K. T.. Op dit voorgelegde document zijn de gegevens van de arts (naam, stempel en RIZIV-nummer) echter niet leesbaar. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd.30.06.2011).’“.

Op 29 juni 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht en Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.”*

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat;

“Art 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat de gegevens van de arts niet leesbaar zijn. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir.

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Aangezien dat het voorgelegde medische certificaat immers een kopie is waar op het een beetje moeilijk is om het RIZIV-nummer van de dokter te lezen;

Dat het echter zeer leesbaar is dat het om Dr. G.A. gaat;

Dat zijn adres de volgende is: (...);

Dat in haar aanvraag 9ter, de naam en voornaam van de arts voluit verschijnen;

Dat het aan de tegenpartij voldeed om een onderzoek door de naam van de dokter te doen en om het RIZIV-nummer aldus te verkrijgen alvorens een onontvankelijke beslissing te nemen;

Dat het immers via de website van de orde van geneesheren mogelijk is eenvoudigweg met de naam van de arts om het RIZIV-nummer te vinden;

Dat dient te worden opgemerkt dat dergelijk het helaas niet het geval was;

Dat bijgevolge de beslissing slecht wordt gemotiveerd waar in het duidelijk de naam en voornaam van deze arts wordt aangegeven op de aanvraag 9ter, ingediend op 08/03/2012;

Dat derhalve de beslissing slecht ook wordt gemotiveerd aangezien dat de naam van de arts leesbaar is;

Dat niettemin er de aanwezigheid van een zegel is, even als het gedeeltelijk onleesbaar is;

Dat zijn handtekening aanwezig is;

Dat de tegenpartij immers alles moest uitvoeren om zich ervan te overtuigen dat deze arts goed deel van de orde van geneesheren uitmaakte alvorens de bestreden beslissing over deze enige en enige basis te nemen;

Dat de stappen om deze informatie te krijgen niet onoverkomelijke zijn;

Dat dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld;

Dat er dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

Dat de betwiste beslissing zich niet getuigd heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Dat het certificaat voorgelegd door de verzoekende partij duidelijk de pathologie aangeeft waaraan de verzoekende partij lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M is;

Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Aangezien verzoekster in haar enig middel de schending aan voert van:

de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel

- artikel 3 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd, 29.07.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940,14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters algemene beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene legt in de aanvraag dd. 08.03.2012 en 21.3.2012 een document voor op naam van K. T.. Op dit voorgelegde document zijn de gegevens van de arts (naam, stempel en RIZIV-nummer) echter niet leesbaar. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden

dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.551 RvS dd. 30.06.2011). ”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verwerende partij laat gelden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard omdat de behandelende geneesheer, door wie het standaard medisch getuigschrift zou zijn ingevuld, niet identificeerbaar is. Immers zijn de gegevens van de betrokken arts niet leesbaar op het bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging voorgelegde document.

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1. vierde lid:

Terwijl conform art. 9ter §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. ”

Bij K.B. van 24.01.2011, dat in voege was op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag indiende, werd een verplicht te gebruiken model van standaard medisch getuigschrift voorzien.

Dit model, dat door verzoekster werd gebruikt, vermeldt uitdrukkelijk dat ook de naamstempel van de geneesheer dient te worden aangebracht op het standaard medisch getuigschrift. Op het door verzoekster ingediende standaard medisch getuigschrift staat duidelijk weergegeven: “NOM, signature et cachet du médecin”.

Terecht oordeelde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dan ook dat het ingediende standaard medisch getuigschrift niet kon worden aanvaard, nu de bij K.B. bepaalde vermeldingen hier niet leesbaar op zijn aangebracht.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding motiveert in de bestreden beslissing ook waarom deze informatie zo belangrijk is. Aangezien noch de naam, noch de stempel, noch het RIZIV- nummer van de arts op het getuigschrift leesbaar konden worden teruggevonden, kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift werkelijk door de geneesheer werd ingevuld. De bestreden beslissing stelt terecht: “Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir. ”

Het loutere feit dat verzoekster in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 08.03.2012 de naam en voornaam van een arts uitdrukkelijk vermeldt, doet uiteraard geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Immers wordt hierdoor geenszins aangetoond dat het voorgelegde medische attest wel degelijk werd opgesteld door de in de aanvraag vermelde geneesheer.

Door te stellen dat de identificatie van de geneesheer mogelijk is, weerlegt verzoekster inderdaad niet de motieven van de bestreden beslissing dat het standaard medisch getuigschrift declaratoir is, nu geen naamstempel leesbaar werd aangebracht, zodat niet kan worden nagegaan of de informatie ook authentiek is, d.w.z. afkomstig van de opgegeven geneesheer.

Het is niet omdat een arts identificeerbaar zou zijn, dat de informatie opgenomen in een standaard medisch getuigschrift ook daadwerkelijk van deze arts afkomstig is. Elke arts is in het bezit van een eigen, unieke naamstempel, zodat enkel de duidelijke aanwezigheid van de naamstempel zekerheid kan geven over de auteur van het medisch attest.

Terwijl de verwerende partij bovendien laat gelden dat het uiteraard aan verzoekster zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

“Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe [...kom zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag.” (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

De verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht heeft vastgesteld dat het medische getuigschrift dat verzoekster bij haar aanvraag heeft gevoegd onvolledig is (stempel niet leesbaar weergegeven) zodat het getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Dat het standaard medisch getuigschrift voor het overige wel werd ingevuld, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden want* zij poogt voor te houden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt, met name dat zij bij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. een document heeft voorgelegd, waarop de gegevens van de betrokken arts niet leesbaar zijn, waardoor het betreffende document niet als medisch getuigschrift kan worden beschouwd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De kritiek van verzoekster komt er voorts op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2007, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en

politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”

Vrije vertaling:

“slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning.”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V.* 74.125 (27.01.2012), 73.999, 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten

van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. *R.v.St.* nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. *R.v.St.* 1994, z.p.).

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekster in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (*R.v.V.* nr. 72.458 van 22 december 2011)

In casu geeft verzoekster niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “er een overduidelijke schending van het artikel 3 EVRM is” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die *prima facie* wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. Waar de verzoekende partij in de hoofding van het middel de schending van artikel 3 EVRM vermeldt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (*RvS* 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep

worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen antwoord te geven op het ingediende getuigschrift dat haar kind G.R. betreft. De bestreden beslissing geeft wat de problematiek van de verzoekende partij betreft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter § 3 van de vreemdelingenwet en wordt gesteld dat het voorgelegd medisch getuigschrift niet kan worden aanvaard omdat de gegevens van de arts (naam, stempel en RIZIV-nummer) niet leesbaar zijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij wel stukken heeft neergelegd die de identificatie van de arts aantonen, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag documenten toevoegde bevattende een medisch getuigschrift. Zoals de verzoekende partij toegeeft in het verzoekschrift is het “een beetje moeilijk” om het RIZIV-nummer te lezen. Uit het administratief dossier zoals het ter beschikking wordt gesteld van de Raad blijkt dat noch de naam, noch het adres noch het RIZIV-nummer van de arts leesbaar is zodat de bestreden beslissing terecht stelt dat met het getuigschrift geen rekening kan worden gehouden bij gebreke aan de leesbaarheid van de in de bestreden beslissing opgesomde gegevens van de arts. De eenvoudige negatie hiervan kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Te dien einde wordt er opgemerkt dat de verwerende partij terecht stelt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist dat de verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift overmaakt bevattende de gegevens voorzien in het koninklijk besluit van 24 januari 2011 met vermelding van de naam en de stempel van de arts. Deze vermeldingen zijn niet afdoende leesbaar aangebracht. Tevens kan de redenering van de verwerende partij gevolgd worden waar zij voorhoudt

dat bij gebreke aan een leesbare naam, stempel en RIZIV-nummer van de arts niet met zekerheid kan gesteld worden dat het document uitgaat van een arts. Het gegeven dat de naam van de arts vermeld is in de aanvraag doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in casu niet in, dat de verwerende partij er toe gehouden is, bij gebreke van voormelde hoger besproken gegevens er toe gehouden is aan de hand van de aanvraag zelf de nodige opzoeken te verrichten nu het voorleggen van de gegevens voortvloeit uit de voormelde wettelijke bepalingen, voorzien op straffe van ontvankelijkheid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Voor het overige worden geen andere grieven aangevoerd, evenmin grieven gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN